

И поиска ми душата край бащино огнище да си отджхне; да видя, хубав бащин край! Пак да погледам срещу неделя, кога кандилце на иконостас пред златна куна замжждей: да послушам привечер, седнала пред трема . . . измецени дворове, кога черковно клепало за вечерня заклепе. . . Затжжи ми се душата — и без да му много размислям, взех си детето за ржка и пак се тук завжрнах.

Б. Краса Не те ли от хора досраме?

Калина. Когато душата замйлей по нещо, тя хорски срам незнае.

Б. Краса. (Укорно) Тжй приказваше, кога се подире му повлече — и сега ли?

Калина. И такава ще да си умра.

Б. Краса. Ех, то . . . . пжк и добре може да си сторила. Тжй ти е било писано. Все има време. Млади сте. С приказка, човек се разбира. . . . Ей, като се вжрне Косйо, поприказвайте си. Где знаеш: сжрдце е — обржща се! (погледва из куминя). Ей тжй, край топлото огнище, може и сжрдцата ви да се постоплят; пжк от дума на дума — току виж . . . . .

Калина. (с мжка) Защо ли?

Б. Краса. Ако ви е речено. От кжсметя си никой не може избега.

Кукумявката пак се обажда.

Б. Краса Не намяукала се проклета!

Калина. (Сломена.) Прокоба, бабо Красо!

Мжлчание.

Чува се бляене на стадо и звжн от хлопотар.

Б. Краса. Иде си! . . . Той е: Косйо с стадото.

Калина. (Прибледняла, оборва глава).

Б. Краса. Пжк като си влезе, не бивай . . . Кажми му некоя топла приказка. Нека и той виде светжл ден, горкия! Седем години да те чака . . .

Калина. Аз никога лоша дума не сжм му казала. И не сжм го мразила.

Б. Краса. Че тогаз?

Калина. Не тегляше сжрдце по него и затуй . . .

Б. Краса. Ти веки не си мжничка, Калино. Пжк то: мжж да обича. Жената после обиква. Послушай ме: стара сжм и много като теб сжм виждгла.

Мжлчание. — Огжня лумва.

IX.

Косйо. (Влиза нетжрпеливо и пред огжня застава.)